

Arrest

nr. 294 157 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X
2. X als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X en X als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2020 dient de verzoekende partij een verzoek in tot internationale bescherming. Op 30 november 2022 weigert het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt verworpen bij nr. 287 956 van 24 april 2023. Op 15 mei 2023 beslist de verwerende partij aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming af te leveren. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw 1, die verklaart te heten,

naam O. (...)

+1 kind: O. , D. (...) (0) (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats Edo State bénin City

nationaliteit Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/04/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind, dat eveneens het voorwerp uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten. De vader van het minderjarige kind verblijft in Italië. Vooreerst merken we op dat betrokkene niet langer samenwoont met de vader van haar minderjarig kind en het niet aannemelijk kon maken dat er een financiële en/of affectieve band bestaat tussen hem en haar kind. Bij de inachtneming van het hoger belang van de minderjarige kinderen kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden. gelet er reeds lange tijd geen sprake meer is van een gezinskern. Indien er daadwerkelijk sprake is van zekere financiële en/of affectieve banden met zijn kind wijzen we erop dat het verzoek om internationale

bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met de vader van haar minderjarig kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het IVRK, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij (mevrouw O. B. (...)) en de minderjarige O. D. (...)) zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de

Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing. Mevrouw O. B. (...) beschikt over de nationaliteit van Nigeria. Verzoekster werd geboren op (...) mei 1991 te Benin City. Zij behoort tot de Benin Etnie. Verzoekster heeft een beperkte opleiding gehad. Zij ging tot de leeftijd van 15-16 jaar naar school en diende nadien drank te verkopen op straat. Verzoeker heeft drie kinderen: N. F. (...), K. D. (...) en D. O. (...). D. (...) werd geboren op (...) november 2019 te Duinkerken. De vader van verzoekster is niet aanwezig in haar leven. Hij verblijft in Italië. Mevrouw O. B. (...) staat als enige in voor de zorg van D. (...), zoals dit ook blijkt uit het administratief dossier. Mevrouw O. B. (...) verliet Nigeria op 26 september 2015. Zij reisde via Libië en Italië naar Frankrijk toe, alwaar zij in augustus 2016 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Het verzoek tot internationale bescherming werd behandeld, maar geweigerd door de Franse asielinstanties. Verzoekster kwam op 3 maart 2020 naar België toe. Sindsdien verblijven zij - derhalve gedurende een periode van meer dan drie jaar - onafgebroken in België. De verzoekende partij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 17 juni 2020. Sindsdien verblijft de verzoekende partij in België. D. (...) groeide alhier verder op. Voor de minderjarige D. (...) dreigt de begeleiding en zorg die zij nodig heeft echter te worden doorbroken door de bestreden beslissing. De omgeving alwaar de minderjarige is opgegroeid, is op geen enkele manier te vergelijken met Nigeria, waardoor haar belangen ernstig worden geschaad indien zij verplicht zou worden om het grondgebied te verlaten. De minderjarige D. (...) was zelfs nooit eerder verblijvende in Nigeria. Voor haar is dit een onbekend land. De minderjarige D. (...) zou bovendien verplicht worden om haar school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige. Dat de minderjarige zonder legaal verblijf in België woonachtig is, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door haar ouders werden gemaakt.

De minderjarige vormt een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige in haar jonge leven reeds meemaakte, in acht genomen de situatie van haar ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder is dan een “modaal” kind. Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind. De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige D. (...) haar vertrouwde omgeving andermaal moet achterlaten, haar vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de minderjarige) niet kan worden verdergezet. De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind. De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar

waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor

asielzoekerskinderen. Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Dit geldt in het bijzonder bij een gedwongen verhuis naar Nigeria. De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen. Daarentegen blijkt niet dat de verwerende partij hiermee op een afdoende manier heeft rekening gehouden. De gemachtigde beperkt zich ertoe te stellen dat het recht op onderwijs niet absoluut is en hieraan beperkingen mogelijk zijn. De hogere belangen van het kind worden derhalve, ten onrechte, hiertoe beperkt. De bovenvermelde elementen werden ten onrechte niet overwogen door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing, terwijl blijkt dat de belangen van de minderjarige D. (...) ernstig worden geschaad bij een gedwongen terugkeer naar een voor haar volkomen onbekend en verschillend land. De gevolgen zijn bijzonder verregaand, omdat de continuïteit en stabiliteit wordt doorbroken. De bestreden beslissing zou voorts als gevolg hebben dat mevrouw O. (...) gedwongen wordt om terug te keren naar het land waaruit zij vertrok op 26 september 2015. Zij kan evenwel geen beroep doen op de steun van haar familie bij een terugkeer. Verzoekster beschikt evenmin over eigen huisvesting in Nigeria of een inkomen, terwijl zij wel als enige ouder de zorg draagt voor de minderjarige D. (...). Door de persoonlijke situatie van verzoekster, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt de verzoekende partij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor zij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254). De verzoekende partij stelt vast dat, ondanks hun persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing. Derhalve werd door verweerder nagelaten om met deze elementen rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting"

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming definitief is verworpen dat zij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt: "zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum". Verzoekster betwist deze motieven niet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de

omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt,

een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). De verzoekende partij meent dat haar ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd en herhaalt haar asielmotieven. Verzoekster geeft geen bijkomende informatie behalve dat er sprake is van moeilijke materiële omstandigheden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster stelt dat er geen sociaal netwerk of familie in het land van herkomst is. Dit argument is in strijd met haar eigen verklaringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verklaard dat minstens één kind van verzoekster nog bij haar ouders verblijft in haar dorp in de buurt van Benin City. Uit haar relaas blijkt ook dat zij destijds regelmatig terugkeerde naar haar ouders.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij rekening te houden met verzoeksters gezins- en familieleden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met deze elementen:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleden

Betrokkene verblijft in België met haar minderjarig kind, dat eveneens het voorwerp uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten. De vader van het minderjarige kind verblijft in Italië. Vooreerst merken we op dat betrokkene niet langer samenwoont met de vader van haar minderjarig kind en het niet aannemelijk kon maken dat er een financiële en/of affectieve band bestaat tussen hem en haar kind. Bij de inachtneming van het hoger belang van de minderjarige kinderen kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er reeds lange tijd geen sprake meer is van een gezinskern. Indien er daadwerkelijk sprake is van zekere financiële en/of affectieve banden met zijn kind, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan

het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met de vader van haar minderjarig kind betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

Verzoekster wijst op het hoger belang van haar minderjarig kind.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.

Eerst en vooral dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing geldt voor de verzoekende partij en haar kind waardoor er geen problemen kunnen ontstaan voor wat de eenheid van het gezin betreft. Het kind van de verzoekende partij is geboren in 2019. Zij heeft dus een leeftijd waarop ze zich nog aan een andere omgeving kan aanpassen, minstens toont de verzoekende partij met haar theoretisch betoog niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. De verzoekende partij heeft wel de overtuiging dat het niet te rijmen valt met het hoger belang van haar kind om terug te keren naar Nigeria en dat dit destabiliserend en nefast zou zijn. Verzoekster toont niet in concreto aan dat de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling van haar kind niet kan plaatsvinden in Nigeria en ze daar een begeleiding van ouders, burens, leerkrachten, kennissen en vrienden zullen ontberen. Dit des te meer daar uit het administratief dossier blijkt dat minstens één kind van de verzoekende partij nog bij haar ouders verblijft in het land van herkomst.

De artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan dan ook de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC